

ilk
Mektup

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-594-6

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 807
Edebiyat : 139
Kitabın Adı : İlk Mektup
Yazarı : Hatice D. Özkal
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Yayın Editörü : Recep Fatih Şafak
Kapak : Yunus Karaaslan
İç Tasarım : Burhan Maden
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2025
Baskı ve Cilt : Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[/hayatyayinlari](#) [/hayatyayinlari](#)

İlk Mektup

Hatice D. Özkal

HATİCE D. ÖZKAL

13.09.1966 Bolvadin doğumludur. Bolvadin Atatürk İlkokulundan sonra, Bolvadin İmam Hatip Lisesinden ilk iki kız öğrenciden birisi olarak birincilikle mezun oldu. Başörtülü okuyabilmek için tercih ettiği Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini 1989’da bitirdi. 1992 yılında başladığı Afyon Anadolu İmam Hatip Lisesi meslek dersleri öğretmenliği görevinden, 28 Şubat sürecinde başörtüsü sorunu nedeniyle bol cezalardan sonra istifa etmek zorunda kaldı.

Afyonkarahisar AK Parti Kurucu Kadın Kolları İl Başkanı olarak 2002’de başladığı siyasi hayatına iki dönem İl Yönetim ve Yürütme Kurulu üyeliğiyle devam etti. 2009 yerel seçimlerinde Afyonkarahisar İl Genel Meclisine seçilen tek kadın olarak meclise girdi. İl Genel Meclisinde 1. Dönem AK Parti Grup Başkan Vekilliği yaptı. Teşkilatta 2012’de yapılan kongreyle kadın kolları il başkanı olarak aldığı bu görevi, 2014 tarihine kadar yürüttü. 7 Haziran seçimlerinde aday adayı oldu. 1 Kasım seçimlerinde 26. Dönem Ak Parti Afyonkarahisar milletvekili oldu. TBMM’de Ak Parti Grup Yönetim Kurulu üyeliği, komisyon olarak KEFEK (Kadın-Erkek Fırsat Eşitliği Komisyonu) üyeliği ve Belçika Dostluk Grubu Başkanlığı görevlerinde bulundu.

Afyonkarahisar Kent Konseyi Kadın Meclis Başkanlığı, İl İnsan Hakları Komisyon Üyeliği, Termal Birlik Yönetim Kurulu Üyeliği, Kadın-Doğum Hastanesi Hasta Hakları Yönetim Kurulu Üyeliği, AGÜYAD (Afyon Güzel Yarınlar Derneği) Yönetim Kurulu Üyeliği gibi pek çok sivil toplum kuruluşunda aktif çalıştı. Emeklilikle birlikte yazı çalışmalarına yöneldi.

Arapça, İngilizce ve Osmanlıca’yı orta düzeyde bilen Özkal, evlidir. Biri avukat, biri çocuk psikiyatristi, biri de psikolog olan üç çocuk annesidir.

ÖN SÖZ

Ölümlü dünyadan göçtüğümüzde arkamızda kalıcı bir eser, hoş bir seda bırakmayı, unutulmamayı, iyilikle anılmayı herkes gibi ben de arzuladım. Bu eserin ne olacağı konusu hep zihnimi meşgul etti. Herkes şartlarına, imkânlarına, durumuna göre eser bırakmaya çabaladığı bilinen bir gerçektir. Bu eser; cami, çeşme, kütüphane, okul olabileceği gibi öğrenci veya kitap da olabilir. Öğrenci yetiştirmenin yanı sıra okumaya ve yazmaya duyduğum ilgiden dolayı da kitap yazmayı hep hayal ettim. Hayatımızdaki yoğun meşguliyetlerden bir türlü sıra gelmedi. Bir de kitap yazmak çok emek gerektirdiği hâlde hak ettiği değeri görmediği düşüncesi, kitap yazma gayretimi, isteğimi, törpüleyip, ertelememe sebebiyet verdi. Böylece zaman akıp giderken çalışmaya devam etmek istediğim hâlde emeklilik gelip çattı. Bir de emeklilik pandemiyle çakıştı. Bu süreçte arkadaşım Kadriye, fakülteadaki öğrenciliğimiz gibi birlikte Zoom’la “yazarlık eğitimi” almaya ikna etti. Önce münferit yazılar yazdık. Sonra farklı hocalarla yazarlık eğitimimiz sürdü. İleri seviye yazarlık sürecine girince kitap projem netleşti. Hayatımın odak noktasına koyduğum başörtüsü, verdiğim kararlarda hep etkili oldu, hatta yön verdi bile denilebilir. Başörtüsü konusunun laçkalaştığı bir zamanda bu konudaki tecrübelerimizle ilgili yazarken klasik bir kitap olsun istemedim. Bu arada eşim İstanbul’da, ben Ankara’da üniversiteyi okuduğumuz için iki yıldan daha uzun süre mektuplaşmıştık. Eşim bu mektupların kitaplaşarak kalıcılışmasını, yeni nesillere aktarılmasını arzu ettiğinden beni bu konuda ısrarla teşvik ediyordu. Kafka’nın

“Milena’ya Mektuplar”ı gibi edebiyatta bunun örnekleri mevcuttu. Önce çizgisiz dosya kâğıdına dolma kalemle yazılmış mektupları bilgisayar ortamına aktararak işe başladım. Mektuplarda geçen ayetleri yeniden araştırarak hata yapmak istemedim. Alın-tı yapılan her bölümü kaynaklarından tekrar baktım. Başörtüsü olayıyla eş zamanlı gelen mektuplar, o zaman diliminin özellikleriyle beraber yaşananlar, çatışmalar, duygular, gelişen sevgi, saygı, aşk ... İşte bütün bunlar sonucunda bu kitap ortaya çıktı. Gerçekten ciddi bir emek, gayret, çalışma sonucu ortaya çıkan bu eserin inanan genç nesle ışık tutması, en büyük arzum. Kitap, bundan sonrasında okuyuculara emanet artık. İleri seviye yazarlık eğitiminde kitap projeme verdiği desteklerden dolayı hocam Mario Levi’yi rahmetle anıyorum. Mario Hoca’mın vefatından sonra kitap projemi tamamladığım eşi Ece Erdoğan Levi’ye teşekkür ediyorum. Yazarlık çalışması konusundaki ısrarlarından dolayı arkadaşım Kadriye’ye de teşekkür ediyorum. Teşviklerinden dolayı eşim Mustafa Bey’e, teknik desteklerinden dolayı oğlum Abdullah’ıma, duygusal desteklerinden dolayı kızlarım Afife’me, Asude’me, benim unuttuğum pek çok şeyi hatırlatan Annem’e, inanarak motive eden, yanımda olan aile fertlerime ayrı ayrı teşekkür ediyorum.

İLK MEKTUP

Okul, onun için her şeydi; hatta okul dışındaki hayat ona anlamsız gelirdi. Hazreti Peygambere “Oku” emriyle ilk ayetin vahyolunuşunun hikmeti gereğince her daim okumak lazım, diye düşünürdü. İnsan en önemseddiği konuda imtihan olurmuş ya. O da hep okul konusunda sınanıyordu.

Tıp fakültesine yetecek puanla başörtülü okuyabilmek için ilahiyat fakültesine kayıt yaptırmıştı. “Allah, seçtiği kulları dinde fakih kılar,” hadisi mucibince keyifle ilahiyat eğitimine devam ediyordu.

Ankara Üniversitesi Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesinden, ilahiyatla alakasız bir branştan, başı açık kadın profesör dekan olarak atandı. Ayağının tozuyla, başörtülerin ucu, kıyafetlerinin içine koyulacak şekilde anlamsız bir uygulama başlattı. Tedirgin edici, gergin bir hava hâkimdi. Bu girizgâhın hemen ardından gelen başörtüsü yasağıyla hayatında birden her şey altüst oldu. Fakülte ikinci sınıftı, birinci vizelerden ikinci vizelere kadar kaçak girişlerle idare ettiler. Başı açık kadın asistanın, “Sorun yaşamayacaksınız,” sözüne güvenerek yarıyıl finallerine başörtülü giren öğrenciler, sınav esnasında tutulan tutanaklar nedeniyle kınama cezalarını sömestir tatilinde ev adreslerinde aldılar. İkinci dönem başörtüsüyle asla okula giremez hâle geldiler. Bir ara, siyah başörtüsünün üzerine öğrenci hâllerinden satın aldıkları peruğu takarak derslere girmeyi denediler. O kadar korkunç görünüyordu ki bu onur kırıcı eyleme daha fazla devam edemediler. Üçüncü vizelere başörtülü girince uzaklaştırma cezası da geldi. Sıra, okuldan

atılma cezasındaydı. Tek tek ikna odasına alındılar. Görüşmede başını açıp çıkan eğitimine devam edebilecekti. O bunu yapmadı. İnançları gereği alsalar da bu cezalar aynı zamanda sicillerine işleniyordu.

Bu yaşananlar ilk değildi, son gibi de görünmüyordu. Belki ikinci kez yaşadığından bu kadar ağır geliyordu. Lise birinci sınıftayken de aynı yasak yüzünden çok üzülmişti. Günlerce ağladığından dolayı ilk o zaman gözlük takmak zorunda kalmıştı. ‘Miyopluk yani uzağı görememek’ gelecek kaygısından kaynaklanır ya. Bundan dolayı gözlükleri ona hep o günleri hatırlatır, hiç de unutturmaz zaten. Bir ay okula gitmemiş, hocalarının ikna etmesiyle başörtüsüz bir şekilde bir yıl daha eğitimine devam ettikten sonra idareten başörtüsüne izin verilmişti. Daha önce denediği ve nasıl canının acıdığını bildiği, utancından kafasını kaldırıp yazı tahtasına bile bakmadığı o günlerin tecrübesini tekrarlamamakta kararlıydı.

Öğrencilerin bir kısmı başlarını açıp derslere girdiklerinden eğitim devam ediyordu. Bir kısmı da başlarını açmamak için okulu bırakıp gittiler. Direnen sayısı çok değildi. Bu şekilde sonuç almak mümkün görünmüyordu.

Bu arada dünyanın en ağır suçunu işlemiş gibi davrananlar, tüketen savunmalar, soruşturmalar, iknalar, ... Bir de, “Devlete baş kaldırılmaz, uyacaksın,” aklınca espri yaptığını düşünerek, “Bir devlete, bir enişteye karşı gelinmez,” “Köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyeceksin,” diyenlere meramını anlatma çabaları...

Ulusal basına ait gazetelerin önüne kalabalık bir şekilde gidip “Başörtüsüyle eğitimimize devam etmek istiyoruz,” şeklinde net ifadelerle hazırladıkları metinleri okuyorlar, onlar da mecburen haber yapıyorlardı. Bütün gazetelerin Ankara merkezlerini bu sayede öğrenmişlerdi. Kabul edenlerle özel görüşme de yapıyorlardı. Böylece basın gündeminde kalmayı başarıyorlardı.

Bir yandan TBMM’ye gidiyorlardı. Tüm siyasi partilerle, kabul eden milletvekilleriyle görüşüyorlardı. Mehmet Pamak, bu konuyu dert edinen bir milletvekiliydi. Dinlemenin yanında hukuki açıdan neler yapılabileceği konusunda bürosunda ciddi toplantılar yapıyordu öğrencilerle. Gençlik heyecanı ile yanlış yapmamaları ve provokatörlere dikkat etmeleri hususunda onları uyarıyordu. Gerçekten bu süreçte ondan çok şey öğrendiler. Engin Cansızoğlu da TBMM’ye kravatsız girmeyi deneyerek, başörtüsü yasağına dikkat çekerken destek veren konuşmalar yapıyordu.

Derse giremediklerinden durumlarına çözüm aramak amacıyla TBMM’de mesaiye devam ediyorlardı. Bu arada güvenlik nedeniyle penceresiz inşa edilen ve ışık girmediği için günün hangi saatinin yaşandığının ayırt edilemediği genel kurul binasını, labirent gibi olan meclis binasını, sistemini, kurallarını öğrenmişlerdi. Aynı zamanda efsunlu cazibesini de keşfetmişlerdi. Kendine bile dillendirmekten çekindiği sözler veriyordu. Bir gün başörtülü bir milletvekili olarak buraya girebilmeyi hayal ediyordu. Atasözünde ifade edildiği gibi, “Gönül gelin olup ata binmiş gidiyor, nasip nereye bakalım.”

O hep hayal kurardı ve gerçekleşirdi. “Gerçekçi hayaller kurduğundan mıdır?” yoksa “kurduğu hayallere inanıp gerçekleşmesi için çalıştığından mıdır?” hep olurdu. Mesela dönem başında okul birinciliğini hayal ederdi ve gerçekleşirdi. O, fakültesini bitirip akademisyenliği hayal ediyordu. Çoğu zaman profesör olarak odasında öğrencilerle sohbet ettiğini bile gerçekmiş gibi zihninde canlandırır. Yine, bu hayalinin de gerçekleşmesi için çok çalışıyordu. Dersleri dışında Arapça ve İngilizcesini geliştirmek için elinden geleni yapıyordu. Diyanet Vakfı, fakültede İngilizce dersinde en başarılı öğrencinin İngiliz kültür masraflarını karşılayarak dillerini geliştirmelerini destekliyordu. On öğrencinin içine girdiğinden İngiliz kültüre devam ediyordu. Grameri iyiydi ama pratiği de böylece geliştirdi. Fakülteye başlamadan önce

ilçelerindeki müftüyle Nesefî tefsirini Arapçasından okuyarak gelmişti. Zaten imam hatipte Celaleyn tefsirinden de bölümler okumuşlardı. Hazırlıkta pratiğini geliştirdi. Böylece iki dilden de akademisyenlik için gerekli alt yapıyı kendince kuruyordu. Yine Diyanet Vakfının, imam hatip birincilerinden ilahiyat fakültesi-ne devam eden öğrencilere verdiği burs için ders ortalamasının “yetmiş üzeri” şartından dolayı ortalaması yüksekti. Elhasıl kendince iyi hazırlanıyordu.

Fakültenin bahçesi, ders aralıklarında en keyifli sohbetlerin yapıldığı, başka bir yere gitmeye ihtiyaç hissedilmeyecek kadar güzel, sakın ve yeşilin farklı tonlarıyla beraber kuş seslerinin insan zihnini dinlendirdiği bir yerdi. Bu zor zamanlarda burası bile sanki o bahçe değil gibiydi. Bitkin ve umutsuz bir durumda yine derse giremediği için okulun bahçesindeydi. Kapıdaki görevli “gel” işareti yaptı. Mantığı “değil” dese de yüreği okula girebileceği umuduyla pırpır etti. Düşünmeden gitti. “Bu sana gelmiş,” diyerek bir mektup uzattı. Yine hasret kaldığı okula girmeden elindeki mektupla banklara oturdu. Okudu, tekrar okudu.

Değerli Hatice,

Önce ve özellikle sizi yaşadığınız hareketli, gündemi kabarık ve yüklü günlerinizde gündeminize girerek rahatsız etmem nedeniyle özür diler, saygısızlık yapmaktan Allah’a sığınırım.

Doğrusu, size yazıp yazmama konusunda önceleri tereddüt ettim. Yazıp yazmamam, yazmamın gerekli ve gerekçeli olup olmadığı, dahası neler yazmam gerektiği gibi sorular beni düşündürüyordu.

Bu düşünce ikilemelerinden, sonunda birbirimizi az ve dolaylı da olsa tanımamız karinesine dayanarak olumlu bir yargıyla kurtuldum. Size yazmam gerekliydi, bundan fayda umulurdu. Bu düşünceye vardığım günlerden hemen sonra hepimizi etkileyen anlamsız kararın gündeminizi doğrudan ve birincil derecede ilgilendirmesi nedeniyle ayrıca gündeminize girmeyi uygun görmediğimden yazamadım. Hâ-

liyle orada gelişen olayları dikkatle takip etmeye başladım. Henüz şimdi de olayların gelişiminin berraklaştığını söyleyemeyiz ama görebildiğim kadarıyla olumlu ya da olumsuz, biraz durulmaya yüz tuttu. Sonuçta sizi belki de uygunsuz bir zaman ve durumda rahatsız etme pahasına yazmaya çalışıyorum. Umarım darılmazsanız.

Size çok önceleri yazmalıydım belki, belki değil mutlaka! Hatta görüşmemiz bile iyi olurdu. Ama bunların gerçekleşmemesi için yapay engelleri oluşturanlar da bizlermişiz gibi geliyor bana. Kısacası, bağlı bulunduğumuz dinimizin sınırlarını belirsiz zannettiğimizi, yanlış bildiğimiz İslam’ın doğrularına sarıldığımızı, bazı konuları zamansız öğrendiğimizi, bazı konularda lüzumsuz endişelere kapıldığımızı, bunun doğrudan yansımaları sonucunda bunları pratize etmeye çalışırken sınırlı enerji ve birikimimizi gereksiz yerlere kinetize ettiğimizi daha yeni yeni anlıyorum diyebilirim. Şöyle de açabiliriz: İçinde yaşadığımız -belki de yaşatıldığımız- toplumun bizim açımızdan önemi, konumu, aynı şekilde bizim de bu toplumdaki konumumuz, misyonumuz, hareket sınırlarımız, ruhsat koordinelerimiz gibi hususları henüz yeni yeni anlayabiliyorum kendi payıma. Hâliyle önceleri bunları gereğiyle ve gerçeğiyle anlayamamamızın, daha doğrusu kavrayamamamızın bizim pek çok tutum ve davranışlarımıza yansıdığını da fark ediyorum. Bunlardan birisi ve belki de hepsi, sonuçta size yazmamızı engelledi desek herhâlde yanlış söylemiş olmayız.

Ne var ki kitlesel sorumluluklarımızı ihmal etmemiz, sonuçta doğrudan veya dolaylı ama mutlaka bireysel sorumluluklarımızı da etkilemekte. Terside geçerli tabii ama bizi burada ilgilendiren yönü bu değil şimdilik.

Bizlerin, biz gençlerin, üst kuşak ve kurumlarla etkileşimimizde, onlardan farklı bir zaman ve konuma doğmamıza rağmen zararlı çıkan sonuçta hep biz oluyoruz. Bu bağlamda, özellikle ve önemle üzerinde durmamız gereken nokta da ne yazık ki sizinle iletişimimizin zayıflığı veya istenilen düzeyde olmaması.